

Ce este păcatul?

Ce este păcatul?

Aici un om sincer nu poate nega prezența păcatului, a acestei puteri îngrozitoare care subjugă omul și ale cărei urmări se pot vedea în orice zi. Fiecare este conștient de această putere în viața lui, deși uneori nu este vizibilă.

Chiar dacă sunt oameni care trăiesc o viață morală, totuși nu există nimeni care să poată sta în fața sfințeniei lui Dumnezeu. El pătrunde în adâncul ființei și vede că „dinăuntru, din inima oamenilor, ies gânduri rele, adultere, desfrânări, ucideri, furturi, lăcomii, răutăți, înșelăciuni, destrăbălări, un ochi rău, hulă, trufie, nebulie" (Marcu 7.21-22). „Pentru că toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu" (Romani 3.23).

Omul caută să împacheteze păcatul într-un ambalaj colorat. Dar, pentru Dumnezeu, păcatul rămâne păcat, fie că este mic sau mare, la vedere sau ascuns, în gând sau în cuvinte sau în fapte.

Păcatul este mai mult decât slăbiciune de caracter. Toată omenirea este cuprinsă de păcat și orice om duce o luptă nemiloasă cu el. Nimeni nu trebuie să învețe păcatul: el locuiește în inima fiecărui om. Se arată din fragedă copilărie și pe parcurs ia proporții până ajunge să distrugă trupul, sufletul și duhul.

Dar ce este păcatul? Ce este această putere misterioasă sub care suspină întreaga omenire? Păcatul este peretele despărțitor între om și Dumnezeu. Precum nu au nimic în comun apa cu focul, întunericul cu lumina, moartea cu viața, tot astfel, omul natural este despărțit de Dumnezeu ca urmare a păcatului.

Acum să ne punem o altă întrebare: care este cel mai mare păcat: Cuvântul lui Dumnezeu nu-l arată clar: este independența omului față de Creatorul său. A face voia proprie, a nu te interesa de Dumnezeu, a te comporta ca și cum nu-l datorezi nimic Celui care te-a creat este cel mai mare păcat, din care se nasc toate celelalte păcate grosolane.

Din fire, omul este păcătos în toată ființa sa, este rău, stricat, bun de aruncat. De aici gândurile și lucrările rele pe care le putem vedea în noi înșine și pretutindeni în lume. Murdăria păcatului crește clin zi în zi ca un morman de moloz.

Ce viață fericită a trăit omul în starea de inocență, fără păcat, în comuniune cu Dumnezeu! Dar s-a încrezut în cel mai mare mincinos al tuturor timpurilor mai mult decât în Dumnezeu; a dat ascultare celui care-i șoptea: „Nicidecum nu veți muri. Pentru că Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul" (Geneza 3.4-5).

Și, ca și cum viața fericită și de nevinovăție nu i-ar fi fost suficientă, omul a dorit să fie ca Dumnezeu. Cel creat a dorit să fie ca Cel care creează. Așa a venit păcatul prin primul om și, prin păcat, moartea. Când omul s-a răsculat împotriva lui Dumnezeu și a călcat porunca Sa, a fost nevoit să părăsească grădina Edenului - locul nestingheritei fericiri și bucurii - fiind izgonit departe de Creatorul său. O perdea ca de fier a căzut în clipa când Satan, cu râsul său ironic, l-a despărțit pe om de Dumnezeul său. Și toate generațiile poartă în trupurile lor până în ziua de astăzi urmările acestei despărțiri.

„Veți muri negreșiți" a spus Dumnezeu și astfel moartea a devenit plata păcatelor. Și nu numai că de atunci omul a trebuit să suporte moartea trupească, dar și viața îi este plină de boli, de dureri, de frică, de deznădejde. Împreună, acestea formează partea văzută a urmărilor căderii în păcat. Însă cea mai groaznică urmare este moartea veșnică, pe care omul necredincios o întâlnește numai după ce viața lui scurtă de pe acest pământ se sfârșește, prin moartea trupească. Veșnic fără Dumnezeu...! „Și fumul chinului lor se înalță în vecii vecilor. Și nu vor avea nicidecum odihnă" (Apocalipsa 14.11). Ce groaznice consecințe are păcatul!

Acum omul încă poate striga, precum psalmistul: „Doamne, ai milă de mine", sau precum sârmanul leproș: „Doamne, dacă vrei, poți să mă curățești" (Luca 5.12). Când îți exprimi sincer această cerere, va putea auzi un răspuns binevoitor. Dumnezeu a dat omului posibilitatea salvării, ca astfel să nu mai ajungă la judecată: L-a dat pe Fiul Său ca Mijlocitor, după ce a purtat asupra Lui judecata pentru păcat.

Omul nu poate face nimic pentru a ieși din starea sa păcătoasă, iar păcatele și lucrările lui rele cer judecata. Atunci Dumnezeu, în îndurarea Sa, îți arată dragostea trimițându-L la om pe Cel care era bucuria inimii Sale. Cine altul ar fi putut lua asupra sa pedeapsa omului păcătos? Nici un om nu ar fi fost în stare, pentru că păcatul nu se poate șterge cu păcatul.

Nici îngerii nu ar fi putut satisface ceea ce cerea sfințenia lui Dumnezeu, pentru că ar fi trebuit să fie ființe asemănătoare omului, ca să poată face această lucrare. În plus, era nevoie și de bunăvoință.

Domnul Isus a fost gata să ia de bunăvoie toată judecata asupra Sa, nu numai moartea, pentru a rezolva cerințele dreptății lui Dumnezeu. De aceea Tatăl a putut spune: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care îmi găsesc plăcerea" (Matei 3.17). El, care nu a cunoscut nici un păcat - în gura Căruia nu s-a găsit nici un vicleșug (Isaia 53.9) - a mers la cruce ca Locțiitor al nostru, ca Cel care a suportat sentința. Acolo a fost iertat păcatul care stătea între Dumnezeu și om; prin sângele Său care a curs au fost iertate păcatele întregii omeniri.

Prin dragostea și îndurarea Sa, Dumnezeu îl cheamă pe om de pe calea păcătoasă spre Casa Tatălui. Ce trebuie să facă pentru a fi părtaş acestui har? Nimic altceva decât să-și recunoască vinovăția și păcatul prin smerire în fața dreptății lui Dumnezeu care cere judecată. Când omul ajunge la această stare prin credință, primește iertare deplină în puterea jertfei Domnului Isus.

Omul nu poate face nimic pentru salvarea sa. Religiiile care vor să prezinte alte căi de întoarcere la Dumnezeu îi duc pe oameni în rătăcire. Există o singură cale și o singură direcție: de la Dumnezeu la oameni. Numai pe această cale se poate ajunge în comuniune cu Dumnezeu,

Într-o poziție mult mai intimă decât aceea pe care o aveau primii oameni înainte de cădere. „Cine crede în Fiul are viață veșnică; și cine nu se supune Fiului nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el" (Ioan 3.36). „Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viață veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață" (Ioan 5.24).

Omul trece cu ușurință pe lângă acest har, dorind mai degrabă să facă ceva, să-l dăruiască ceva lui Dumnezeu, pentru ca apoi să poată pretinde că a contribuit și el la lucrarea de mântuire. Dar Dumnezeu nu primește nimic afară de inima păcătoasă. Recunoașterea stării de păcat este pasul spre smerire și apoi spre iertare. Numai așa se ajunge la izvorul vieții, la adevărata viață veșnică. „Cine îl are pe Fiul are viața; cine nu îl are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața" (1 Ioan 5.12).

Primul om nu L-a cunoscut pe Dumnezeu ca Tată. Dar cine pășește pe calea credinței devine un copil al lui Dumnezeu în adevăratul sens al cuvântului și poate să-L numească „Tată".

Dumnezeu a judecat păcatul în Fiul Său și astfel fiecare credincios a devenit grațiat, îndreptățit, împăcat cu Dumnezeu, prin Domnul Isus Hristos (Romani 5.1).

Așa cum nu putem trăi fără aer, tot astfel avem nevoie de harul lui Dumnezeu pentru salvare și ocrotire. După mântuire, în trupul acesta plin de slăbiciune mai avem încă de lucru cu păcatul care locuiește în noi. Păcatul este doar pus deoparte, ca un pom tăiat, dar rădăcinile lui dau încontinuu lăstare: roadele firii păcătoase.

Cât timp călătorim pe acest pământ suntem dependenți de harul lui Dumnezeu. Dacă greșim, harul este prezent pentru a ne reabilita prin spălarea cu ajutorul Cuvântului lui Dumnezeu. Să avem îndrăzneală la harul lui Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos! Harul ne ajută să ținem firea păcătoasă în moarte. Prin propria putere nu putem face nimic; ne pierdem orientarea imediat. „Dar, unde păcatul a prisosit, harul a prisosit și mai mult" (Romani 5.20).

Păcatul se întinde ca o molimă în omenire și în creație. A intrat în lume prin primul om și de atunci pătrunde în toate generațiile. Dumnezeu, prin harul Său, S-a îndurat de noi. Prin al doilea Om, Cel venit din cer, fiecare poate fi salvat de boala aceasta de moarte și poate fi vindecat și astfel să primească viață veșnică. „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică" (Ioan 3.16).

Astăzi încă există har, harul nespus de mare al lui Dumnezeu. Curând cei credincioși vor ajunge de la credință la realitate și atunci problema păcatului vechi se va termina. Viață veșnică fără lacrimi, fără dureri, fără moarte va fi destinul tuturor celor care, prin credința în sângele Fiului lui Dumnezeu, s-au lăsat curățiți de orice păcat. Ei pot să cânte de aici, de pe pământ:

O fericire negrăită: Dumnezeu nu mai ține mânie!

Pe păcătos l-a grațiat, Poate păcatele sunt iertate! Moartea în temniță este-aruncată, În Isus Mântuitorul, viața ne-a fost dată!

clickbible.org